

Na počest a památku Lidic

Kateřina Karasová, 4.B

Co v mžiku vytrhne Tě ze spánku?

Hlavně úzkost, strach..

však co horšího než noční můra, ne?

Bušení sice vystrašilo maminku
a vyražené dveře zvedly prach...

ale oblékat se v noci – podivné, ne?

Proč tátové nechtějí jinam?

Vždyť jdou jen k Horákům...

asi je chtějí spočítat, ne?

Ano, byl tam dlouhý seznam,
báli se, že je konec jejich dnům...

brát je po deseti je rychlejší, ne?

Jak moc miluje matka dítě své?

Oblékne ho, nakrmí...

jaké větší pouto mezi nimi je, ne?

Tiskne je do poslední chvíle,
pak čeká s nadějí...

proč nikdo jim pravdu neřekne?

Zlato zadarmo, nechceš?

Kdo by odmítnul...

stačí se pro ně natáhnout, ne?

Jistě jen šňůrku kolem uvážeš,
pak je třeba, abys škubnul...

očistit od mrtvolného zápachu není problém, ne?

Čeština, nebo němčina?

Co na tom...

německy stejně neumíš, ne?

Je to otázka velmi bolestivá,
Má svůj tón...

plesk na tvář! To je zvuk, ne?

Osud těch lidí, jak se týká nás?

Bylo to už dávno...

snad sto let, ne?

Vždyť to je park zelených krás,
jen trochu smutno...

mohlo by se tam aspoň postavit hřiště, ne?

NE!

Mučedníci pohřbeni zde jsou,

a tím jsou i silnou výstrahou,

že město lidí

zaplatilo svou krví,

s pokorou, s odvahou...

Všech lidí se to týká,

mladí můžou svědčit nejvíce,

co válkou si vytrpěly udatné Lidice.